

А пъкъ Ненчо се замысленъ —
Слуша и въздиша —
Съзи-тѣ си ужъ искрива,
Нѣ пакъ гы съзрѣхъ
Вечерѣхъ, що Богъ дади,
И сички станахъ,
Дѣдо кърпѣ-тѣ извади
И пари-тѣ имъ дади:
— „На масторе твойго дѣла.
„На и твоя Ненчо,
„Ако щете, чете гы,
„Ный гы чехми сички.
— „Кога сте гы, сички, чели,
„Азъ ще вы повѣрвамъ;
„До сега сми вѣрни были:
„Азъ дѣда ще вѣрвамъ.
Така рѣче добрый Ненчо
И гы тури в' пазвѣ;
Послѣ хвана, съсъ дружинѣ,
За в' пѣть, да приказва.
— „И азъ, сега, не щѣ могъ
„Да гы четѣ сички —
„Дѣдо не ще мя излѣгъ,
„Вый слушате сички?
Така рѣчи масторъ Добри,
И гы тури в' пазвѣ —
Мож' искаше да гы чете,
Нѣ врѣме не остава.
Сички момци останахъ
И Добри у' Димови,
А пъкъ Ненчо си отиди
С' кѣщни-тѣ в' Златеви.
И Златеви-тѣ сички кѣщни,
И тѣ тука бѣхъ;
Двата дома, тѣй събрани,
Често вечеряхъ.